

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ НОВАКОВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 6682/12)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

1. фебруар 2022. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Новаковић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Одбора у саставу:

Jovan Ilievski, *председник,*

Branko Lubarda,

Diana Sârcu, *судије,*

и Hasan Bakırcı, *заменик секретара Одељења,*

Имајући у виду:

представку (бр. 6682/12) против Републике Србије коју је 15. новембра 2011. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), Суду поднео држављанин Републике Србије, г. Боро Новаковић, рођен 1990. године и који живи у Суботици (у даљем тексту: „подносилац представке”), кога је заступао г. В. Јухас Ђурић, адвокат из Суботице;

одлуку да се о притужби у вези са чланом 5. став 4. Конвенције обавести Влада Србије (у даљем тексту: „Влада”), коју заступа њена заступница, гђа З. Јадријевић Младар, и да се остатак представке прогласи недопуштеним;

Запажања страна у спору;

Након већања на затвореној седници одржаној 11. јануара 2022. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

1. Представка се односи на притужбе подносиоца представке, према члану 5. став 4. Конвенције, да му домаћи судови нису пружили могућност да одговори на предлог истражног судије за продужење притвора у истрази, и да није лично саслушан нити је његов правни заступник саслушан приликом разматрања предметног продужења

притвора. Подносилац представке је ухапшен 6. октобра 2009. године под сумњом за покушај убиства. Дана 8. октобра 2009. године, истражни судија Окружног суда у Суботици је против подносиоца представке донео решење о спровођењу истраге и одредио му је притвор до месец дана, због опасности да ће ометати поступак утицајем на сведоке који још нису били саслушани и због основане сумње да је извршио кривично дело за које је прописана казна затвора у трајању од више од десет година. На предлог истражног судије, Окружни суд у Суботици и Врховни суд су 6. новембра и 24. децембра 2009. године продужили притвор у истрази подносиоцу представке за два месеца. Одлуке о продужењу притвора потврђене су у другом степену. Подносилац представке је оптужен 5. марта 2010. године. Уставни суд је 6. октобра 2011. године одбио његову уставну жалбу која се заснивала на притужбама по члану 5. став 4. Конвенције.

ОЦЕНА СУДА

2. Суд констатује да предметна притужба подносиоца представке није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције нити недопуштена по било ком другом основу. Према томе, она се мора прогласити допуштеном.
3. Суд сматра непотребним да разматра да ли је подносилац представке имао прилику да да коментар на предлог истражног судије да му се продужи притвор у истрази, будући да поступак за судско преиспитивање таквог притвора ни у ком случају није задовољио слове из члана 5. став 4. Конвенције из следећих разлога.
4. У предмету *Стеван Петровић против Србије* (бр. 6097/16 и 28999/19, ст. 153-157, од 20. априла 2021. године) Суд је утврдио кршење у погледу питања сличних онима у овом предмету.
5. Суд констатује да надлежни домаћи судови у првом или другом степену нису лично саслушали подносиоца представке приликом разматрања продужења његовог притвора, који је трајао током целог истражног поступка скоро пет месеци. Узимајући у обзир релевантна општа начела сажета у предмету *Стеван Петровић против Србије* (ibid., ставови 153-154. и 156.), Суд закључује да се не може сматрати да је то било у складу са захтевом „разумног интервала” на који се позива у сопственој судској пракси (ibid., са референцама у горе наведеном предмету).
6. Сходно томе, дошло је до кршења члана 5. став 4. Конвенције.

ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

7. Подносилац представке је тражио износ од 4.000 евра (EUR) на име нематеријалне штете, као и износ од EUR 1.148, на име трошкова и издатака насталих у поступцима пред домаћим судовима, и EUR 1.530, на име трошкова и издатака насталих пред Судом.
8. Влада је оспорила ове захтеве.
9. Суд сматра да је подносилац представке засигурно претрпео извесну нематеријалну штету. Узимајући у обзир природу повреда утврђених у овом случају, и процењујући на правичној основи, како то захтева члан 41. Конвенције, Суд с тим у вези додељује подносиоцу представке износ од EUR 1.000 на име нематеријалне штете, као и било који порез који се може наплатити на тај износ.
10. Имајући у виду документацију коју поседује, Суд сматра да је разумно досудити износ од EUR 500 за покривање насталих трошкова и издатака.
11. Суд даље сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на граничној каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку прихватљивом;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 5. став 4. Конвенције;
3. *Утврђује*

(a) да Тужена држава треба да подносиоцу представке исплати, у року од три месеца, следеће износе који ће бити конвертовани у националну валуту Тужене државе по курсу који буде важио на дан исплате:

(i) EUR 1.000 (словима: хиљаду евра), као и било који порез који се може наплатити на име нематеријалне штете;

(ii) EUR 500 (словима: пет стотина евра), као и било који порез који се може наплатити подносиоцу представке на име трошкова и издатака;

(b) да, од истека наведених три месеца до измирења, треба исплатити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке током периода неиспуњавања обавеза, уз додатак од три процентна поена;

4. Одбацује преостали део захтева подносиоца представке за правичним задовољењем.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми дана 1. фебруара 2022. године, у складу са правилом 77, ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Hasan Bakırcı

Заменик секретара Одељења

Jovan Ilievski

Председник